

2 0 2 2

PREGÓ DE LES FIRES I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2022
A CÀRREC DE LA SENYORA **AGNÈS BOIXADER I COROMINAS**

PREGÓ DE LES FIRES I FES-
TES DE L'ASCENSIÓ 2022
A CÀRREC DE LA SENYORA
AGNÈS BOIXADER I COROMINAS

2 0 2 2

PREGÓ DE LES FIRES I FESTES DE L'ASCENSÍO 2022
AGNÈS BOIXADER I COROMINAS

EDICIÓ: AJUNTAMENT DE GRANOLLERS
DISSENY: AMADOR GARRELL

IMPRESSIÓ: IMPREMTA MUNICIPAL DE GRANOLLERS
DL: B 10752-2023

AGNÈS BOIXADER I COROMINAS, nascuda a la Nou de Berguedà l'any 1952.

Filla de miner i cuinera, mare del Marc i la Marta. Llicenciada en Filosofia i Lletres (Secció d'Història Contemporània) per la UAB, mestra de Català per la UPC i doctora en Didàctica de les Ciències Socials per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Ha estat professora de l'Escola Pia de Granollers durant gairebé quaranta anys i professora associada de la Facultat de Ciències de l'Educació de la UAB.

Des del 1997 i fins al 2015 també va ser membre del grup d'Ètica de l'ICE de la UAB.

Compromesa amb la ciutat i amb l'educació, actualment és voluntària educativa de Rella-Gr, col·labora amb En-Raonar per construir democràcia i és membre del Consell assessor de Can Jonch. Centre de Cultura per la Pau.

VIURE ÉS UN PERMANENT EDUCAR I EDUCAR-SE

Bona tarda. Desitjo que aquest breu interval de temps que compartirem us deixi un bon regust; espero que plegats puguem passar una bona estona.

Per començar, escau un agraïment. Moltes gràcies per deixar-me ser aquí entre vosaltres, per deixar-me compartir un acte de ciutadania com aquest. Agraïxo a l'alcaldesa, l'Alba Barnusell i Ortuño, que m'hagi fet la confiança de convidar-me, que hagi pensat que podia fer de pregonera de les Fires i Festes de l'Ascensió d'en-guany. Gràcies, Alba.

Unes gràcies majúscules a tots els que hagin pres la decisió de fer que en els darrers anys es triïn dones per fer aquesta crida a gaudir d'unes festes ben arrelades a Granollers. Sabem que costa fer encàrrecs a una dona o donar-li responsabilitats que requereixin una presència i exposició públiques; d'una manera o altra encara ens domina el segell patriarcal i es pensa que les dones sabem fer més bé altres coses, aquelles que requereixen presència i dedicació en espais privats i íntims. Segurament és cert, l'antropologia bé que ho diu, que la dona ha mostrat habilitats especials per tenir cura dels altres, de la mateixa manera que molts estudis vinculats al pacifisme diuen que la dona té menys tendència a declarar i fer guerres. Gràcies, doncs, per triar dones. És una mentalitat feminista, que pensa en la conservació de la vida i no en la seva destrucció, allò que és urgent en aquest temps que vivim, perquè les dones tenim, com a mínim, la mateixa capacitat de liderar projectes i d'assumir responsabilitats que els nostres companys.

Pot ser que no encerti ni el to ni l'harmonia de les paraules que us vull dir, i per això us en demano disculpes anticipades. No domino aquest registre; avesada al llenguatge de la història i molt especialment al de la didàctica, no acabo de fer-me a la idea que avui no vinc a impartir una classe, ni a presentar un informe d'avaluació de tesi, ni a avaluar cap treball de recerca, ni tan sols m'he hagut de preparar per exhortar un grup d'alumnes indolents. Vinc a compartir moments de ciutat, i *fer ciutat* em sembla que no és altra cosa que això: fer trobades de ciutadans i ciutadanes que per una raó o altra es disposen a compartir espai i temps.

Per endreçar la vida, els humans necessitem de repeticions, rutines i rituals. El que fem avui n'és un. És un esdeveniment en què granollerins i granollerines celebrem la primavera, celebrem la renovació de la vida, després d'un llarg hivern, que aquesta vegada s'ha allargat des del fatídic març del 2019, quan començava l'extensió massiva de la covid.

PREPARANT LA CLASSE

No tinc altra pretensió avui que parlar-vos de l'únic de què sé parlar: d'educació. Parlaré d'escola, de feminisme, de justícia social, de migracions, d'acollida, de construir ciutadania, de compromís, de catalanitat i, en fi, de tot allò que ens mou a la majoria dels que som aquí.

La meva feina, allò que m'ha mogut tota la vida —ho segueix fent—, ha estat preparar-me cada dia millor per tal d'aconseguir *bones hores de classe*, *bones trobades educatives*. He gaudit pensant i assajant les hipotètiques millors estratègies d'ensenyament i aprenentatge per a totes aquelles persones amb qui he compartit l'experiència d'aprendre. He après de tots i totes fins al punt que en moltes ocasions era ben difícil esbrinar qui era ensenyant i qui ensenyat, qui educava i qui era educat. Sempre he tingut el desig i la inquietud que les hores que compartíem, aquell temps de presència i d'estudi que

adolescents i joves passaven a l'escola, es convertís en temps d'aprenentatge plaent, en moments per al record, per a ells i elles però també per a mi. Sempre he pensat que les mestres hem de trobar maneres de fer que permetin experiències educatives de rigor científic i plaer emocional. Aquest desig de fer de la meva feina una experiència d'aprenentatge compartit m'ha acompanyat també en totes les tasques de formació d'adults que he fet assessorant equips en centres educatius o cursos de formació per a mestres.

L'acte de ciutadania en què ens trobem no deixa de ser per a mi un examen. En posar-me davant la pantalla per escriure el que porto en aquests folis, em va sorprendre, plantant-me cara, el mur de la pàgina en blanc. Per què, d'entre tantes dones que el podrien fer, me l'han demanat a mi? I ara, què dic? Com ho dic? Ho puc dir? Quins pregons s'han fet a la ciutat? Qui els ha fet?

En aquest camí, la Teresa Maria Ferrer i la Montserrat Roca m'hi han ajudat. Sempre apareix una dona que n'ajuda una altra; hi ha entre nosaltres una sororitat espontània que porta al mutu suport. La Teresa Maria, magnífica mestra, ho guarda i documenta tot, i me n'ha deixat una dotzena, entre els quals un del 1959 fet pel senyor Joaquín Buxó de Abaigar, marquès de Castellflorite, que m'ha semblat una autèntica joia històrica. La meva tasca ha estat sempre arran de terra, entre els plors i les alegries d'adolescents i joves, captivada per les seves rauxes i tempestes emocionals. Jo no podria fer una classe mirant Granollers des del cel, com tan bé va fer l'Evangelina Oriol Pibernat en el pregó del 2006.

Aquests pocs dies que he tingut he llegit una quinzena de pregons. Entre aquests discursos, hi havia els de mestres de solera com la Marta Mata o en Joan Triadú, de ciutadanes de primera com l'Anna Maria Palé, d'investigadores com l'Evangelina Oriol o la Marta Estrada, d'infermeres com la Montse Roca o la Carme Climent, d'empresàries que, així com desenes, centenars o milers d'altres dones arrelades a Granollers, han deixat la seva empremta a la ciutat. Hagin estat o no hagin estat pregoneres, aquests milers de dones podrien ser on soc jo ara mateix.

Com més llegia altres pregons, més pes notava. Sentia una opressió al pit i una autèntica tempesta d'emocions, sentiments i pensaments. D'una banda, el mur blanc era cada vegada més alt i ara semblava infranquejable i, de l'altra, el pensament volava sol i les paraules s'arremolinaven a la gola, preparades totes per sortir, però sense ordre, a glopades incomprensibles, com gemecs en un somni. Qui em mana a aquestes alçades de la pel·lícula dir que sí a una cosa que m'ha dut feina i m'ha obligat a revisar la vida? Com m'atreveixo a fer de veu d'aquelles altres veus que massa sovint no són escoltades? Sort que l'Alba em va demanar de fer el pregó amb poc temps de reacció, perquè si m'ho hagués dit amb més temps hauríem hagut de sopar aquí. I és que el que passa és que les mestres hem conegut tantes persones, hem establert tants vincles, que en el moment que fas *revisió de vida* es tornen a fer visibles aquells fils que pensaves que havies trencat del tot.

Tot el que us digui està passat pel filtre de la memòria, una memòria que en mi sempre va associada a persones que he estimat. Ens entestem a construir odis quan estimar és el més fàcil del món i és el que més compta a la vida. Sé que refiar-se de la memòria pot jugar males passades; sol ser subjectiva i esbiaixada, i encara que de moltes coses se'n pregui nota o se'n tinguin documents de prova, la història ens diu que tot s'interpreta sota una mirada. Res puc dir que no sigui des de la meva experiència.

Seguint un raonament kantianista que diu que "l'home només es pot fer home a través de l'educació (...) i l'educació només la pot rebre d'altres homes", allò que soc ara és el que l'educació ha fet de mi, de cadascun de vosaltres. Certament és així: l'educació i la vida tenen el mateix recorregut. Podem aprendre sempre. Els humans ni tan sols sabem sobreviure sense educació. Viure és educar i educar-se, i més ens val que aprenguem a fer-ho conscients del que fem.

La major part de la vida l'he passat a Granollers, la major part de les hores en una de les escoles grans de la ciutat, i tot plegat m'ha fet ser el que soc ara. Cap mestra

es fa mestra sola, *cap fa de* mestra sola, sempre és una feina compartida, una feina feta en xarxa; educar no es pot fer en el singular, ens eduquem en el dual però sobretot en el plural. El meu plural essencial s'ha construït a Granollers i, en especial, a l'Escola Pia. És un plural, un nosaltres, que està en construcció permanent, perquè la gràcia d'una llar, una escola, una ciutat, un país, un món acollidors i inclusivament és que el nosaltres es pot ampliar fins a l'infinit.

MIRANT AL PASSAT

Sempre m'he sentit un xic fora de lloc allà on he arribat. Sovint he dit: "Jo soc aquí però el meu cor és a Berga". Ara sé que es pot viure amb el cor fragmentat i que les persones cerquem refugi constantment sense acabar de trobar-lo. Des de ben menuda, he estat una itinerant que, buscant el seu racó de món, un racó des del qual poder actuar per millorar-lo, va arribar a Granollers. No és això el que compartim tots els humans? No és la recerca d'una vida millor per a nosaltres i per als altres?

Nascuda a la Nou de Berguedà, filla de miner i cuinera, els pares tenien la que era l'única fonda del poble. A casa hi havien dormit, la mateixa nit, una parella de guàrdia civils i un parell de maquis, aquests a la pallissa i els altres a l'habitació. La padrina, l'àvia, sempre ho explicava com una gosadia semblant a la de parlar en català amb el capità de la Guàrdia Civil per reclamar-li les dietes que li pertocaven per haver allotjat els seus subordinats a la fonda i que ells no pagaven. Potser allà es va començar a forjar un fi sentit del que hauria de ser la lluita per aconseguir més justícia social.

Vaig néixer l'any que a Barcelona es va celebrar el XXXV Congreso Eucarístico Internacional (1952). Un curs assistint a l'escola unitària de la Nou, esmorzant llet en pols i formatge que el règim donava. Als sis anys la padrina, un xic tocada de salut, es va traslladar a Berga perquè els dos germans d'aleshores poguéssim,

com deia el pare, anar a una escola que ens preparés per al futur. Als set anys entrava a les Vedrunes de Berga; aquell curs encara es cantava el *Cara al sol* tot hissant la bandera preconstitucional. Als catorze, i amb quatre companyes, “las de Berga” vam fer cap a l’internat que les Vedrunes tenien a Vic –a Berga no es podia fer el batxillerat superior. Després, a Barcelona, malgrat que la facultat era primer a Sant Cugat i més tard a Bellaterra. Sempre vaig estudiar amb beca. Sense beca mai hauria pogut estudiar; no oblidem que no tothom es pot pagar els estudis, que no tothom es pot pagar el menjar, que no tothom es pot pagar un lloc d’aixopluc. Alimentació, educació i llar són drets que cal protegir perquè és de justícia fer-ho.

A Barcelona van néixer el Marc i la Marta. Amb els fills petits, lluny de pares i germans que poguessin donar-me un cop de mà en la criança i cercant feina a Barcelona, vaig anar a l’Escola Pia de Balmes. El director d’aleshores ni tan sols em va voler rebre: no volia, per treballar amb adolescents, una noia i jove. Certament era jove segons els estàndards d’avui i, malgrat que era mare, semblava una nena. L’Isidre, amic de tota la vida, company de carrera i escolapi, em va dir que a Granollers faltava una *profè* d’història. A la primera entrevista, l’escolapi responsable del BUP em va preguntar com m’ho faria si un dels meus fills es posava malalt: “Com ho faràs per no faltar a la feina?”. “No ho sé, quan m’hi trobi ho resoldré”, li vaig respondre, i em va fer confiança. Anys més tard em confessaria que en el fons el va entendre la sinceritat. Però el Marc i la Marta, disciplinats i responsables des de ben menuts, només es posaven malalts quan teníem festa o en caps de setmana; ben poques vegades vaig haver de recórrer al pare, que, jubilat de la mina, baixava de Berga a donar un cop de mà.

A les dones sempre se’ns ha demanat molt, sovint molt més del que podem fer. Qui volia, qui vol, ser bona professional, bona mare, i no vol renunciar a ser part de la ciutadania activa, ha de fer-se a la idea que haurà d’acomplir amb una triple jornada, no doble, com se sol dir.

El Granollers del 1977 poc tenia a veure amb l'actual. El 15 de juny s'havien celebrat les primeres eleccions generals i les primeres municipals de la recuperada democràcia no arribarien fins a l'abril del 1979. Es vivien aires de protesta i d'euforia, aires de conquesta de llibertats. Els cotxes encara no envaïen tots els carrers. Si calia arribar en cotxe, es podia aparcar davant de l'escola sense cap problema.

Vaig començar a treballar de professora a l'Escola Pia el novembre del 1977, un any i un mes abans del referèndum de la Constitució. El director que em va contractar seria substituït pocs anys després per aquell director de Balmaes i es trobaria que aquella noia jove que no va voler entrevistar, perquè va jutjar que no se'n sortiria, ho feia prou bé amb els nois adolescents i que era capaç de tenir criteri i autoritat. Ben aviat em va proposar ser la directora del BUP.

Els prejudicis i les discriminacions per raons de sexe, edat, gènere o d'altre tipus costen d'erradicar i l'educació que tenim no acaba de trobar la manera de fer-ho. La vàlua o les incapacitats de les persones es mostren en allò que fan, ni pel gènere ni per l'edat, tampoc per allò que diuen. Sovint allò que *ens* diu el seu aspecte físic no té cap valor.

L'alumnat d'aquell temps tractava de vostè tots els mestres d'EGB i també els professors *de solera* del BUP. Però a mi no em van dir mai de vostè; sempre he estat l'Agnès de Kan Kulapi, i el tractament, molt respectuós la majoria de les vegades, sempre ha estat de tu. Les companyes que es van incorporar el curs següent van seguir el mateix camí. S'havia produït un canvi generacional important entre el professorat del BUP, i la manera com ens tractava l'alumnat indicava un canvi en les formes d'entendre la relació entre mestra i deixeble.

L'autoritat, aquella que no imposa, no requereix un tracte de vostè, requereix respecte i estima mútues. En totes les àrees de la vida, del que s'hauria de tractar és de respectar i ser respectat. Qui té autoritat perquè és capaç d'irradiar admiració

i respecte no imposa mai res; en tot cas proposa, comparteix, deixa participar, en-raona i procura entendre el discrepant, assumint que pot ser que l'altre tingui raó, com diu Hans-Georg Gadamer.

Malgrat la insistent resistència a fer feines de coordinació o direcció, el curs 1984-1985, en què es produí la unió de vedrunes i escolapis, vaig encarar l'inici del COU encarregant-me de la seva organització i la coordinació fins que es va extingir. El COU de la Pia va ser potser la meua primera creació professional un xic seriosa. Amb el temps me n'he sentit molt i molt satisfeta. No estava sola, l'equip que fèiem una bona colla de *malalts per l'educació* permetia treballar a totes hores –sort que no hi havia WhatsApp, perquè els telèfons haurien tret fum–, i ho fèiem gaudint-ne. Les experiències compartides entre professorat i alumnat ens permetien aprendre de cada error comès i celebrar cada encert. L'exigència acadèmica no ha de prescindir mai de la calidesa humana.

Aquells anys, la inexpertesa de molts de nosaltres ens feia ser molt atrevits, i l'atreviment màxim era el de preparar la major part de les coses plegats, alumnat i professorat. Aquells anys d'impuls de reforma educativa, la Pia de Granollers no va ser mai *escola experimental*, però experimentàvem molt més que les que sí que ho eren. Impulsàvem maneres d'atendre l'alumnat de forma molt personal, això que d'uns anys ençà se'n diu posar l'infant o l'adolescent al centre dels processos d'aprenentatge. Ho fèiem per estima i per intuïció, respectant cada persona i procurant que això no fes créixer personalitats narcisistes. Tot el que fèiem ho podíem fer perquè ningú ens mirava, ningú ens fiscalitzava. O sí, però ens sentíem molt poc lligats a preconcepcions i prejudicis.

En aquesta època va aparèixer també el company de vida, en Miquel, aquell que des d'aleshores hi és, sempre, primer com a amic, després com a alguna cosa més. És qui encara resisteix les meves *neures pedagògiques*, i em sembla que ha estat en la seva mirada, de confiança i admiració, on he trobat, en els moments més durs, l'energia per seguir i la convicció que ho he fet raonablement bé.

Amb el COU de Kan Kulapi els nois dels escolapis ja no havien d'esperar l'hora del pati per veure les noies de les monges: seien uns al costat de les altres. I a tots nosaltres se'ns girava molta feina, perquè de coeducació en sabíem ben poc i calia aprendre'n a marxes forçades.

Han hagut de passar molts anys per ser conscient que de jove sabia com fer-ho per animar l'alumnat a voler aprendre, sabia pensar i dur a la pràctica innovacions pedagògiques d'envergadura. Per què ens ha calat, fins al moll de l'os, aquesta inseguretat? Per què moltes dones de la meva època ens menystenim fàcilment? No és només el pes del nacionalcatolicisme el que ens hem hagut de treure de sobre, és el de tot el patriarcat.

Aquesta dèria per trobar la *clau* de l'educació m'ha perseguit o guiat sempre i tinc la sensació d'haver construït tota la vida professional, del 1977 al 2017, pensant maneres de formar-me i formar els del meu entorn per innovar i emprant maneres d'investigar perquè les innovacions educatives no fossin un error ni flor d'un dia.

Vam impulsar projectes de tutories i orientació professional innovadors que la major part d'escoles no va implementar fins al cap d'un parell de dècades després. Tot el que volíem era que cada persona que entrés al nostre BUP o al COU se sentís acollida i atesa, singularitzada, i això passava per poder establir una bona vinculació amb el seu tutor o tutora.

D'una manera o altra sempre he estat al cas d'allò que passa en el context per fer propostes a l'alumnat. Així, vam engegar projectes interdisciplinaris potents al voltant de la literatura. Per exemple, el curs 1990-1991, amb motiu dels 500 anys del *Tirant lo Blanc*, vam fer un projecte que obtingué el primer premi d'un concurs a Catalunya i que ens va portar a tots els participants a Grècia, sota la guia de l'Isidor Cònsul. Projectes interdisciplinaris d'història, geografia, geologia, llengua –català i francès–, literatura i religió, culminats en un viatge al país dels

càtars que es va fer en tres ocasions, entre el 1989 i el 1992, i que molts exalumnes recorden amb estima.

Als anys vuitanta del segle passat l'esperit democràtic brollava arreu, també a l'escola! Vam inventar consells i comissions per a tot: el consell de delegats, amb delegats que assistien a les reunions d'avaluació i hi tenien veu; el consell de pastoral, d'on va sortir la primera caminada de Granollers a Montserrat, el curs 1991-1992. Teníem comissions de jornades culturals, per a les convivències, per al viatge de final de curs, comissions per fer normatives, etc.

Tot bullia, tot semblava possible. D'aquesta manera, entre els anys 1984 i 1993 es van fer un munt d'activitats que eren atrevides pel moment. Debats i tertúlies amb polítics de relleu; per exemple, un debat arran del referèndum sobre l'OTAN. Marxes reivindicatives o de denúncia, en què fèiem sortir tot l'alumnat de la Pia a la ciutat; contra la fam (1992) o contra l'explotació del treball infantil (1998). Nits singulars que ens permetien un coneixement d'una *Barcelona diferent*, que ens portaven a visitar el tipus de treball social que es feia al Raval o en llars d'acollida d'indigents, prostitutes o drogoaddictes. Nits de mussols, per exemple a Puiggraciós, per contemplar estels. Convivències al Pedraforca. I la majoria d'aquestes propostes, que solien ser seguides per un bon gruix d'alumnes, eren fora de l'horari escolar i absolutament voluntàries. I vam iniciar, el curs 1987-1988, tres dècades abans que es parlés d'*apps*, activitats voluntàries de servei a la comunitat, això que ara fa tothom per imperatiu legal i que en el curs 1990-1991 feia pràcticament tot l'alumnat més gran.

En l'àmbit acadèmic durant els anys vuitanta, abans que el currículum permetés allò dels *crèdits variables*, que eren assignatures que el centre educatiu podia oferir lliurement, ja havíem inventat matèries optatives de cinema, música, coneixement de la ciutat, etc. En una de coneixement de la ciutat vam arribar a fer una maqueta de tot Granollers, a escala, que ens va dur a passejar-nos per tota la ciutat per saber

on hi havia arbres, papereres, bancs, etc.: una descoberta per a mi, però també per a molts granollerins de tota la vida –una vida de setze o disset anys.

Ja en temps d'implementació de la reforma, als noranta, em va tocar renovar assignatures i crear paquet de continguts, de crèdits variables, que després d'haver-los escrit i implementat un parell de vegades passaven a mans d'algun company o altre. Així naixien programes sobre educació per al desenvolupament, educació per a la pau, educació per a la solidaritat, educació per a la participació política.

El que rep el nom d'*innovació* no pot ser mai una cosa puntual; perquè sigui una innovació s'hi ha de perseverar, ha d'arrelar. En el nostre cas, les innovacions potser semblaven productes d'una època, però mirat des de l'ara no ho semblen pas, perquè van tenir impactes importants. Alguns projectes que ja aleshores tenien abundant literatura pedagògica, tot i que no al nostre país, es van deixar de fer perquè els equips es fan i els equips es desfan i els projectes tenen data de caducitat tots; si són bons és una llàstima que s'acabin, quan són dolents, una sort. Durant els anys vuitanta i noranta vam ser més creatius i atrevits, i paradoxalment la implementació de la reforma educativa va generar pors i moltes inèrcies. La Pia, com totes les institucions vives, ha tingut moments bons i moments menys bons.

Ningú es pot deixar vèncer ni pel desànim ni per la mandra, i a l'escola menys, perquè és el viver de l'esperança. Educar només pot ser un servei als altres; per això, tota persona que es dedica a l'educació ha de tenir la consciència que està fent un servei públic, està contribuint al bé comú. Si arriba el desànim per no sentir suport entre companys o autoritats del tipus que siguin i hom no pot fer equip, s'ha de seguir lluitant i pensar que la seva perseverança pot aportar beneficis a l'alumnat.

L'alumnat, infants i joves, és qui pot donar força. L'educació ha d'estar pensada per servir-los. D'altra banda, que fàcil em resultava engrescar adolescents! Aquesta sort l'he tinguda sempre! Ara, després de cinc anys, encara els enyoro; enyoro la

seva mirada d'interès, dubte, sorpresa, fins i tot la mirada *pasota*, perquè és capaç d'esperonar l'adult interessat en l'educació. Mai se'ls ha de dir què han de fer, només cal mostrar-los camins diversos pels quals puguin transitar, i acaben triant i fent-ho sols. Amb ells i elles, els meus i les meves alumnes hem fet les millors innovacions; ells i elles han fet i fan ciutat.

Deia que els projectes no eren producte d'una època, sinó fruit de la sort de trobar sempre persones que s'engrescaven a pensar maneres noves de motivar els aprenentatges que en cada moment semblaven els més adients. Posaré alguns exemples dels darrers anys. Un projecte que he estimat molt el vam parir amb la Isabel Llorente i Gutiérrez, *partenaire* de projectes durant anys. Amb ella vam veure com, a finals del segle passat, canviava ràpidament la geografia humana de Granollers. Els rostres ja no eren *els dels nostres* i *els altres* començaven a ser molts. Era urgent refer el *nosaltres*. *Selenga Basí, per una ciutadania intercultural*, premi Serra i Moret (2002) i beca Maria Gaja (2003), va ser un projecte de deu de vigència i totes i tots els que en vam gaudir en tenim bon record i hi vam aprendre molt.

Ara alguns instituts van a la Terra Alta a trepitjar paisatges de la batalla de l'Ebre; amb l'alumnat d'aquells moments vam tenir l'encert de començar a fer-ho el 2000. Si ara hi ha una Ruta Soldados de Salamina (premi Leandre Colomer, 20a edició, 2005), sapiguen que el curs 2002-2003 vam anar al Collell a veure si trobàvem les ulleres de cul de got de Rafael Sánchez Mazas, i, d'entre les feines que va fer l'alumnat, un grup va presentar al Consell Comarcal del Pla de l'Estany una primera proposta de ruta.

Des del 2008 Granollers convida els escolars de la ciutat a commemorar el bombardeig. A l'escola ja feia pràcticament una dècada que feiem algun acte intern amb els més grans. Aquest acte intern es va anar convertint en un acte, primer de tota la secundària i després de ciutat, fins a convertir-se en *Bombardeig de Pau*, beca Maria Gaja (2014), un projecte que pretenia recordar els bombardejos de la ciu-

tat, és a dir, construir memòria històrica i alhora crear una dinàmica de treball que permetés conciliar llenguatges poc habituals en el batxillerat: la música, la dansa i la interpretació.

Sempre he dit que m'he fet mestra a la Pia de Granollers. Allà hi he après com s'aprèn tot a la vida, per imitació i per oposició. Si es pogués fer llegat pedagògic al lloc on s'ha exercit demanaria als equips directius i a tots els docents que no facin mai docència d'esquena a la ciutat, que coneguïn què fan els altres i que maldin per fer-ho amb els altres. És la manera més segura d'anar teixint ciutadania.

M'hi he fet mestra en el sentit més literal, perquè el curs 1981-1982 s'hi va començar a fer classe de català a primer de BUP; algú havia de fer-ho i a tothom li feia mandra haver-se de preparar una disciplina que no era la seva. I... aquell algú va ser l'Agnès, ella s'ho prepararà! Aquesta premissa ha estat una constant a la vida, anar a l'avançada, i en part per això tinc un sentiment, encara ben viu avui dia, de ser una ànima errant, un xic fora del meu lloc i del meu temps.

Mestra de català! El català escrit el vaig aprendre a la facultat, prenent apunts com podia i arribant a casa i revisant-los amb la gramàtica al costat. Si ara el català pateix, aleshores, amb l'Agnès, devia estar al llindar de l'enterrament, si més no pel que fa a llengua escrita. Un missatge per als docents d'avui: aquell curs tenia dos fills de sis i set anys, impartia trenta-una hores de classe entre setmana i els dissabtes havia d'assistir al curs per ser mestra de català. Aquell estiu, el del 1982, ja vaig tenir el títol de mestra de català. Amb això i la Llicenciatura de Filosofia i Lletres podia fer classes a tot el batxillerat i al COU. Sortosament, la fusió amb les monges el curs 1984-1985 va aportar l'enorme vàlua de la Maria Gràcia Balada. Meravellava el domini de la llengua catalana que tenia la Maria Gràcia; amb ella podies aprendre cada dia, per imitació i per la seva claredat, el seu amor a la llengua i la seva perseverança a mostrar els bons usos lingüístics de la que és i ha de ser la llengua de l'escola, el català.

Com deia, solem aprendre per imitació o per oposició, no només a l'escola, a la vida. Infants i joves fan allò que veuen fer. Per això és important que els i les mestres sapiguem ser testimonis d'acció, de vida, més que models a imitar. Diu en Joan-Carles Mèlich que el que es posa de model diu "feu com jo" i, en canvi, el que fa de testimoni es disposa a acompanyar, a *fer al costat dels altres*, amb els altres. Els nostres models i testimoniats no sempre eren encertats. Van ser un grapat els errors pedagògics i didàctics que acompanyaven una època en què tot just deixàvem enrere les seqüeles de l'escola franquista. L'impacte que podia generar dinar en un menjador immens i veure com el *profè* de francès aixecava un adolescent pel clatell, com si fos un gat, perquè no es volia menjar una botifarra o la cleca doble (un sandvitx) que es va endur un altre perquè feia potineries amb al menjar, eren un bon aprenentatge per oposició. Com ho era que, al cap de quinze dies d'arribar a l'escola, s'expulsés un alumne per coses que ara ens farien riure. Aleshores semblava un despropòsit, ara semblaria una broma.

El que veia i el que desitjava veure anaven configurant una Agnès que cada vegada estava més allunyada de l'escola tradicional i més convençuda que calia oposar-se a formes de transmissió de coneixement purament i simplement memorístics, que l'important era detectar les necessitats de cada context i les de cada persona i actuar en conseqüència per tal que el coneixement fos útil per a les seves vides. Potser es va acabar d'afermar una manera de ser al món, d'anar a la contra, fent un xic de *mosca collonera*, de *barrufeta rondinaire* o, com deien molts alumnes, "d'obrir finestres noves en un edifici vell i caduc".

Però res de tot plegat ha requerit de grans heroïcitats, perquè si un fa allò que pensa que ha de fer i ho fa amb satisfacció pròpia i generant-ne en aquells que diu que està servint, no és un acte heroic, és un acte d'altruisme egoista. Un ha de valorar en cada moment si se sent prou lliure fent el que fa o ja ha estat del tot sotmès i esclavitzat. Sentir-se lliure de poder assajar formes noves d'ensenyar i aprendre ha estat una constant de vida, i quan vaig notar que em paraven els peus, en vaig treure un i el vaig posar a la UAB.

La vida és un examen permanent i una de les feines que més desgasta en una escola és la de dirigir-la; és lluitar contra els elements, contra tots els elements. S'ha de mirar el dia a dia amb un ull, atenent totes les necessitats i urgències, i s'ha de mirar al futur amb l'altre, anticipant possibles problemàtiques per ser àgil donant-hi resposta quan arribin.

Sentint una certa buidor i que les idees s'assecaven, que faltava imaginari nou, vaig decidir distanciar-me un xic de l'escola i tornar a estudiar, cosa, d'altra banda, que mai havia deixat de fer. Ja tenia clar que entre la geografia, la història i l'educació no volia triar; per això vaig triar seguir una mestra, la Pilar Benejam, i la Facultat de Ciències de l'Educació per fer-hi el doctorat en Didàctica de les Ciències Socials. Estudiar de gran i amb els fills fora de casa té molts avantatges. Estudiar es pot fer per confirmar coneixement o per aprendre'n de nou. A Ciències de l'Educació vaig descobrir que moltes de les coses que intuïtivament havíem assajat i sovint consolidat tenien l'aval d'investigacions educatives rigoroses que venien de països molt més avançats que el nostre en qüestions d'educació. Tot camí es pot transitar en dues direccions, de la teoria a la pràctica i de la pràctica a la teoria, i molts de nosaltres havíem triat començar per la pràctica. La nostra pràctica funcionava, em deia la Pilar, perquè darrere hi havia un lema essencial: "Escoltar les veus de l'alumnat i ser sensibles a les seves necessitats. I per escoltar has de disposar de temps i de l'habilitat de saber callar, i tu els has escoltat i has estat sensible a cada persona i al seu context".

El curs 1996-1997 començava els cursos de doctorat, amb la Pilar Benejam, i entrava en el grup d'Ètica i Educació de l'Institut de Ciències de l'Educació (ICE), que liderava en Joan-Carles Mèlich. Ben aviat començava també a col·laborar en el Departament de Didàctica de les Ciències Socials, per insistència d'en Joan Pagès, i descobria el món de la investigació educativa i de la investigació-acció. Tot l'aprenentatge fet, ara més que mai, casava amb el que pensava que ha de ser l'educació: una forma de compromís, una manera de contribuir a canviar les coses, a transformar el món en un lloc més amable, més habitable.

Però mai res és bufar i fer ampolles, i l'experiència diu com de difícil és la tasca del docent en trams educatius que estan pensats per seleccionar més que per produir coneixement. Ensenyar perquè tothom pugui aprendre requereix unes habilitats que no tenen res a veure amb posar nota, amb certificar. Quants moments de disgust perquè no sempre es té la capacitat d'estendre entre companys la idea que la nostra feina no és fer paquets o categories d'alumnes: els bons, els mediocres, els dolents, els irrecuperables. Del que es tracta, aleshores i ara, és d'encomanar el gust pel saber, de mostrar que, si s'ha après, passar un examen no és més que un tràmit, com treure's el DNI o el carnet de conduir.

He estimat i estimo la feina de mestra, amb la mateixa intensitat que estimo la història, perquè estimo la vida. Però d'aquesta feina de mestra de secundària i batxillerat sempre he odiat els exàmens. Els exàmens em turmentaven. Quantes hores passades pensant, preparant, corregint i després explicant el resultat a cadascú! De metges, advocats, botiguers, atletes, artistes, mestres, etc. de Granollers que han vist la meua cal·ligrafia, en vermell, en els seus exàmens d'història n'hi ha un munt. Algú alguna vegada m'ha dit que per "culpa meua" va haver de repetir curs. Molts m'han dit: "Gràcies, Agnès, per haver cregut en mi quan ningú ho feia", "Gràcies per animar-me a seguir amb les meves aspiracions d'entrar a la universitat". Ja ho sabem que no plou mai a gust de tothom.

I aquest és el meu gran lligam amb la ciutat: haver-me passat gairebé quaranta anys a la Pia, acollint, reconeixent, estimant i acomiadant adolescents i joves de Granollers, aprenent amb ells i elles i intentant ensenyar-los a estimar la història i a estimar la vida; fent tot el possible perquè estimessin la seva ciutat i perquè la seva ciutat es fes estimar.

He estat amb tants adolescents i joves que, en sortir de l'escola, m'impedien poder arribar amb agilitat de la Corona a l'Europa. Els meus fills, tan bon punt vam venir a viure a Granollers, l'any 1986, es resistien a anar enlloc amb mi perquè sempre

s'allargava tot: "Mare, és que sempre trobes exalumnes". Certament, me n'he trobat arreu, des de a la Patum de Berga fins a Innsbruck. El més fort, però, es anar al ginecòleg, sense saber qui et tocarà perquè és la primera vegada que hi vas a la teva pròpia ciutat, i trobar-te que et rep un exalumne, aquell tímid i bon estudiant que feia temps que no veies. Superat això, us asseguro que ja et queden poques vergonyes!

En fi, aquest pregó m'ha obligat a repensar un munt d'accions que, com deia moltes vegades al meu alumnat, *estan pensades perquè obriu els ulls al món, perquè tasteu la participació i el compromís.*

Amb els anys he sabut que moltes de les coses que vam fer possibles són molt complexes de fer i gairebé impossibles de mantenir. Fins que va esclatar la pandèmia seguia pensant que educar és el que té més sentit del món.

Fer de mestra sempre suposa una vinculació estreta en un ara i un aquí, i un compromís d'exercir ciutadania. Aquest *ara* és un present que sent la presència del passat i que anticipa futurs i l'*aquí* és un espai central amb molts cercles concèntrics que poden incloure tot el planeta, des del context més proper fins al més llunyà: família-escola-barri-ciutat-país-món.

Fer de mestra ha estat un constant teixir memòries i dubtes. És aquest constant entortolligar unes persones amb unes altres el que fa ciutat. Viure en una ciutat viva és teixir experiències i memòries contínuament, vetllar perquè la ciutat on resideixes sigui amable i que tota la diversitat humana que s'hi barreja, estimant-se o en col·lisió permanent, sigui capaç de generar esperit de ciutadania, capaç de conviure democràticament.

Per aquesta raó una de les meves facetes ha estat la participació ciutadana; ha estat així des del dia que vam fer de Granollers, la ciutat on estudiaven el Marc i la Marta i jo treballava, la ciutat per viure.

Primer va ser el Projecte Educatiu de Granollers (PEG), el projecte educatiu d'una ciutat que es diu educadora i que malda per ser-ho. Després els plans estratègics –em sembla que ja en van tres– o el Consell Assessor de Can Jonch, i participant, fent-hi classes, vaig formar part d'un projecte tan interessant com la Universitat Popular de Granollers, la UPG. Dels darrers anys em sento molt feliç d'haver participat, des dels seus orígens, en dues iniciatives ciutadanes que mostren com Granollers és una ciutat que té vida. La primera, gestada en les retallades que l'escola ha patit, especialment des del 2010, és el Projecte de Voluntariat Educatiu. L'altra va néixer de la convulsió pels fets de l'octubre del 2017 i en va sortir En-Raonar per construir democràcia. Sempre he lluitat per aconseguir, per petita que sigui, alguna millora a la ciutat on visc i que ara ja sento la meua ciutat.

Tot i això no puc deixar de preguntar-me: soc prou granollerina per ser jo qui fa de pregonera? Soc prou granollerina? Com diu una bona amiga, soc bergagranollerina o granoberguedana. Sí, soc allò que som gairebé tots, una identitat que s'ha anat fent aquí, allà i més enllà; una ciutadana mestissa que ara passa la major part de la vida a Granollers. Va ser aquesta por de passar un examen de manera pública la primera qüestió que em va passar pel cap tan bon punt es va apagar la veu de l'alcaldeessa a l'altra banda del telèfon. Em sol passar gairebé sempre: dic que sí i després venen els dubtes. Però tinc clavats molt endins que el no és *no* i s'ha de reservar per a aquelles ocasions que cal mantenir el mal a ratlla, sigui el tipus de mal que sigui, petit o gran. Una negativa tanca una porta, barra el pas, impedeix, evita i prohibeix. I quina mena de ciutadana diu que no a un acte de ciutadania? No pots viure en una ciutat, fer demandes, propostes i crítiques a aquells que la governen i després quedar-te asseguda esperant que tot es faci per art de màgia o esperant un miracle. Viure en una ciutat és desitjar fer, cada dia, més ciutat, sentir esperit de ciutadania, apostar per la participació activa i pel compromís personal, implicant-te en cada *ara i aquí*.

EL PRESENT, LA FIRA I LES FESTES D'ENGUANY

Present i futur es donen barrejats. De fet les tres dimensions temporals –passat-present-futur– n'estan sempre, de barrejades, i és el present que les uneix. Actuem en el present, però som producte del que ha passat i ens ha passat, i allò que ara fem té un impacte en el que passarà, ens passarà o passarà als que ens succeiran. Som herència i deixem herència, cultural i biològica, sempre.

És ara i aquí que us demano a tots, ciutadans i ciutadanes de Granollers, que sortiu al carrer a gaudir de la fira i les festes que s'han programat. Sortiu i gaudiu de l'esperat retrobament. Si no em fes vergonya cridaria, que un pregó és això, una crida. Cridaria i us diria que sortiu a fer cridòria, això sí, sempre respectant els silencis per al descans dels altres. El caràcter, avui dia laic i profà, de la festa ens impulsa a trobar-nos; volem explicar-nos, els uns als altres, com volem viure, com treballlem i com volem treballar els anys que vindran, quins sectors produeixen riquesa i quins altres esperem que en produeixin.

Aquesta fira de l'Ascensió 2022 ha de quedar impresa en el record, perquè no podem fer altra cosa que celebrar que som aquí, que seguim transitant per places i carrers, que després de tot aquest temps de morts excepcionals per la covid, de mascaretes, tancaments i llunyanies socials, tenim ganes de coincidir amb tots aquells que fa temps que no veiem, que tenim ànsies de festa, que volem omplir places i carrers, perquè són el símbol d'allò que és comú, allò que és de tots sense ser de ningú.

Celebrem que s'ha acabat un altre hivern, que podem viure una nova explosió de primavera. Plogui a bots i barrals com en moltes ocasions o faci un sol i una calor forassenyats per l'època, hem d'aprofitar aquest retrobament.

Aquesta és una d'aquelles ocasions en què gairebé tothom troba un motiu per sortir i tafanejar. El xafardejar típic d'aquestes dies no és d'aquells que fan mal, és un

acte de curiositat i d'interès que permet fer-lo en companyia. Grans i petits, tots, trobem motius singulars o molt compartits per anar a la fira i fer festa. Entre tots i cada vegada que es pot fer festa, escrivim un llibre gegant, com el que la menudalla omple a la Porxada amb les seves espontànies o ben meditates paraules i els seus delicats o imprecisos dissenys.

Fer les Fires i Festes de l'Ascensió forma part d'aquells rituals i tradicions que faríem bé de no abandonar. Les rutines, els rituals i les tradicions ens arrelen i ens donen una certa seguretat. La majoria dels rituals ens acosten a allò que és simbòlic, i són els símbols els que solen unir una comunitat. De fet, la majoria de rituals que encara conservem –ara penso en la Patum de la meua Berga– representen i transmeten aquells valors que tenen capacitat de cohesionar una comunitat. Aquestes festes ja són un ritual i una tradició a Granollers capaços de generar comunitat. Diu el filòsof Han que “els rituals són tècniques simbòliques d'instal·lació en una llar. Transformen *el ser al món en un ser a casa*”.

Fem d'aquestes Fires i Festes de l'Ascensió una manera de fer llar per a tota la ciutadania de Granollers, sigui quin sigui el seu moment d'arribada, sigui quina sigui la seva fesomia, llengua, religió, sexe, edat o altres trets diferencials.

MIRANT CAP AL FUTUR

És mirant cap al futur que gaudeixo. Sempre he imaginat i desitjat fer possibles aquells futurs que imagino un xic alternatius. Malgrat tots els indicis d'estar prop del col·lapse global i conscient que visc en la darrera etapa personal, se m'escapa la imaginació, que crea altres mons possibles; no utòpics, possibles. Possibles si som capaços de treballar plegats, és clar!

M'agrada que la canalla passegi per la fira, que pugui veure i tocar vaques, cabres, xais o els animals que s'escaigui, que pugui pujar en algun tractor i que hi conegui eines i feines del camp. Són ben poques les oportunitats que tenen de saber com es treballa al camp.

Seria bo que l'origen agroramader d'aquesta fira de l'Ascensió no es perdés i, ben al contrari, es pogués convertir en un bon motor de la comarca. Està bé que sigui una mostra multisectorial, però no podem oblidar que sempre ha estat el sector primari el més proper a la vida. No podem oblidar que el més important de tot és la cuina, el menjar, el pa.

Granollers ha deixat perdre camps de conreu que s'haurien d'haver conservat. Anem tard, però encara es poden fer moltes coses, i espero que l'aposta del darrer pla estratègic, aquesta fita d'assolir els objectius de desenvolupament sostenible que impulsa l'Agenda 2030, sigui la realitat mínima a aconseguir.

No penso que hagi de parlar dels sectors que estan representats a la fira o d'aquells que ja tenen més presència en el sector de les transformacions. Però sí que vull dir que a vegades l'extensió que es dona a uns o altres sol ser un símptoma de la importància que se'ls dona, i no sempre està vinculat amb allò que necessàriament necessitem. Pensem en com ara volem reconvertir els patis de les escoles perquè no estiguin només ocupats per la pista de futbol o bàsquet, i ho fem pensant que les nenes i les noies poc sovint l'ocupen i també en la idea que els patis siguin més verds, càlids i variats.

Necessitem que molts joves amb talent i valents es vulguin quedar al territori per investigar i aplicar les seves investigacions en tot allò que sigui economia circular. Que reutilitzin materials de construcció, que construeixin amb nous materials més sostenibles, que dissenyin molt i bo amb teixits naturals, que facin art del rebuig, del rebuig art, etc.

Tan de bo tot que aquest nou model de fires i festes que marca la proposta per a aquest 2022 sigui el primer pas per anar consolidant allò que la doctora Marta Estrada i Miyares deia en el seu pregó del 2007. Ella, seguint Margalef, parlava de la necessitat d'una *infraestructura verda*. En la seva magnífica conferència avisava dels perills que havia d'afrontar Granollers: gran consum de territori, fragmentació d'espai natural, pèrdua de biodiversitat, pèrdua de diversitat cultural, destrucció de processos ambientals i gran despesa d'energia. Participant en un dels grups motors de l'actual pla estratègic he sentit, de veus de professionals i experts i expertes joves, alguns i algunes dolorosament joves, aquestes mateixes idees, però ara ells i elles ja s'han d'espavilar per trobar maneres de revertir el que ha passat.

Que no haguem d'esperar quinze anys més per començar a fer bé les coses. Que tinguem ara la capacitat de no destruir més biodiversitat natural o cultural. Hem de fer molt bé les coses pensant que “si perdem qualsevol organisme viu perdem serveis útils que ens fan i que necessitem”, com diu Marta Estrada.

Granollers, com tantes altres ciutats, ha de dissenyar projectes ambiciosos d'economia circular i aquesta fira podria esdevenir una mostra dels millors productes alimentaris del territori, des de senzilles i variades classes de patates o mongetes fins a les més sofisticades maduixes i flors comestibles. Veig aquesta fira com una trobada de ciutadans i ciutadanes que revaloritzen la feina d'aquells que ens permeten estar ben alimentats amb productes ben tractats i de proximitat. La seva feina mereix ser més coneguda del que és, en especial per infants i adolescents.

Desitjo que arribi un dia que siguin molts els i les joves de la ciutat que puguin dinar a escola o a casa amb allò que han plantat, cuidat i cuinat, que tinguin la capacitat de pensar noves formes de *fer hort* a la ciutat. I voldria que en aquest fer hort trobéssim una bona manera d'arrelar –durant el temps que cadascú vulgui,

perquè fer arrels ha de ser amb la voluntat de fer-ho— totes les persones que ho desitgin. Sovint oblidem que moltes de les persones que anomenem *nouvingudes* tenen experiències agroalimentàries tant o més riques que aquelles que considerem nostres.

Confio que arribi el dia que aquesta fira de l'Ascensió que avui inaugurarem sigui un espai en què l'alumnat de la ciutat pugui presentar els seus nous productes, el resultat de les seves investigacions, els seus ginys o les seves propostes per fer una ciutat millor, unes festes millors una manera de viure i relacionar-nos millor. Sé que tenen altres espais per fer-ho en l'àmbit escolar, però aquesta ha de ser una mostra del teixit productiu i reproductiu de la ciutat i per a la ciutat, i la seva presència ha d'anar més enllà de participar en la confecció del llibre gegant o d'assistir a jocs i tallers que ja se'ls donen fets.

Tinc fe que arribarà el dia que, en les mostres de la fira i en la diversitat de propostes de les festes, s'hi reconegui molt més la mà de les dones, dels infants i dels ancians i ancianes, en especial de tots aquells que sense ser agents actius en la denominada economia productiva ho són en la reproductiva. Són majoritàriament ells i elles, dones i gent gran els que acompanyen els més grans, els malalts i les malaltes o tenen cura de la llar, presenten un plat a taula, recullen infants, etc. Són dones i altres persones dites *no productives* les que fan una feina invisible a la qual cal donar visibilitat i reconeixement.

Penso que aquells que organitzen les Fires i Festes de l'Ascensió les pensaran, donant molt protagonisme a artistes joves i també a tots aquells col·lectius que no es volen aixoplugar fàcilment sota el paraigua institucional però que la ciutat vol conèixer, que fan una feina molt valuosa entre joves i als barris i que massa sovint no coneixem, perquè ens hem avesat a viure en compartiments socials massa tancats. Entre tots hem de trobar la manera que les coses neixin, molt més del que ho fan, a la base, allà on es generen les necessitats i els desitjos.

Aquestes Fires i Festes de l'Ascensió 2022 han de posar de manifest que Granollers és una ciutat acollidora, perquè la seva ciutadania es prepara cada dia per rebre els nous, perquè sap tractar bé aquelles persones que hi passen una estona i estimar o, si més no, respectar aquelles altres que s'afegeixen a la comunitat de manera permanent perquè han decidit viure aquí, amb nosaltres, un *nosaltres* que volem ampliar i renovar constantment.

Vull anar tancant, fent meu el lema de l'Anònims, allò de *menjars i pensars*, i fent uns quants precis:

Que aquesta trobada de l'Ascensió sigui, cada any més, una mostra d'una nova manera de viure; una mostra de com hem après la lliçó que la pandèmia ens ha donat, però que nosaltres no volem aprendre, i és que el millor que podem fer és alimentar bé el cos i l'ànima. Mengem i procurem que tota la ciutadania pugui menjar bé, de casa i sa. Pensem i pensem en llibertat. Allunyem-nos de menjars i pensars prefabricats.

Que la fira ens mostri que tenim una ciutat que és viver de pensament lliure i crític, niu d'art i cultura, cau de trobada i relació educativa, jaç de confluències, recer, també, per a qui vulgui viure en els marges; laboratori d'una ciència i una tecnologia que no tiranitzen l'ésser humà sinó que s'hi posen al servei; un espai en blanc per escriure-hi plegats un futur de llum tènue, sorolls apaivagats, aigua neta i aire respirable; una ciutat de projectes educatius singulars que en xarxa fan un projecte compartit, amb capacitat per facilitar el creixement i desenvolupament personal de cada ciutadà i cada ciutadana, en especial de cada infant i cada adolescent; una ciutat que s'allunya de la guerra i dels odis i que ha entès que el conflicte forma part de la vida, que l'essencial no és viure sense conflicte sinó preparar-se bé per resoldre'l de manera que no provoqui víctimes i botxins.

Us imagineu unes Fires i Festes de l'Ascensió que siguin la mostra del que sap fer una ciutadania que valora la conversa i el diàleg com l'única eina de construcció de convivència democràtica; una ciutat que acumula i intercanvia més saber i experiències que coses i productes; que ha estat capaç d'anar deixant enrere l'asfalt per substituir-lo per noves fórmules urbanístiques que suavitzen la petja i permeten transitar per innumbrables espais verds, permetent als més menuts transitar sense por, jugar al carrer i estar en contacte amb la natura sense sortir de la ciutat?

Us imagineu, en fi, com seran les Fires i Festes de l'Ascensió del futur mostrant un esperit de ciutadania renovat, amb alè humà que cura i aixopluga?

Us imagineu que un dia el Marçal, el Bernat i la Gaia, els meus nets, al costat de tots els vostres, puguin dir: "Mireu, avui finalment disposem de la ciutat acollidora i saludable que l'àvia havia imaginat i som una nova ciutadania que ha estat capaç d'erradicar guerres i grans penúries i maldats"?

Us imagineu...

Imagem! I mentre cultivem la imaginació per anar construint futur, gaudim a ple pulmó d'aquestes Fires i Festes de l'Ascensió.

I ara en Pol Moreno i Folcrà i la Neus López Causa ens ajudaran a imaginar durant uns minuts, acompanyant-nos amb l'*Imagine* de John Lennon.

Agnès Boixader i Corominas
Granollers, 24 de maig de 2022

IMAGINE

*Imagine there's no heaven
It's easy if you try
No hell below us
Above us, only sky*

*Imagine all the people
Livin' for today
Ah*

*Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
And no religion, too*

*Imagine all the people
Livin' life in peace
You*

*You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will be as one*

*Imagine no possessions
I wonder if you can
No need for greed or hunger
A brotherhood of man
Imagine all the people
Sharing all the world
You*

*You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will live as one*

IMAGINA

Imagina que no hi ha cel.
Pensa-hi per un moment.
No hi ha un infern sota els teus peus.
Només per sobre el firmament.

Imagina't tot el món
vivint en el present, oh, oh, oh, oh, oh...

Imagina que no hi ha nacions.
És fàcil si tu ho vols.
Res per morir o per matar
i tampoc religions.

Imagina't tot el món
vivint la vida en pau, oh, oh, oh, oh, oh...

Ja pots dir-me somniador si vols
però com jo hi ha molta gent.
Només cal que t'hi afegeixis
i el món serà un lloc molt diferent.

Imagina que hi ha un sol món
i que tot és per a tots.
Res per morir o per matar,
només fraternitat.
Imagina't tot el món
compartint-ho tot, oh, oh, oh, oh, oh...

Sí, pots dir-me somniador si vols
però com jo hi ha molta gent.
Només cal que t'hi afegeixis
i el món serà un lloc molt diferent.

Col·lecció “Pregó de la Fira i Festes de l'Ascensió”

1990. AMADOR GARRELL I SOTO	2006. EVANGELINA ORIOL PIBERNAT
1991. ANTONI JONCH I CUSPINERA	2007. MARTA ESTRADA I MIYARES
1992. MARIA MERCÈ ROCA	2008. ANNA M. PALÉ I LLAVINA
1993. JORDI BAULIES I CORTAL	2009. MONTSERRAT LORENTE OLIVER
1994. JOSEP LLUÍS ARIMANY NICOLAU	2010. MERCÈ RIERA I MANTÉ
1995. ORIOL MONTAÑA I Tuset	2011. HERMÍNIA JUBANY I BERGA
1996. RAMON PARELLADA GARRELL	2012. PEPITA MAYMÓ I CIRERA
1997. PERE CANAL I BALIU	2013. MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS
1998. RAMON MUNNÉ I COLL	2014. ANNA M. JANSANA I DURAN
1999. PIUS CANAL I ANFRES	2015. ANNA M. DURAN I CASANOVAS
2000. ANTONI ROS MARBÀ	2016. MONTSERRAT ROCA I ROGER
2001. MARC MAYER I OLIVÉ	2017. CARME ESPLUGAS I MARTÍ
2002. JOAN CLOS I MATHEU	2018. ROSER SOLDEVILA I ESTRADA
2003. JOAN TRIADÚ I FONT	2019. CARME CLIMENT LÓPEZ
2004. MARTA MATA I GARRIGA	2022. AGNÈS BOIXADER I COROMINAS
2005. DOLORS LAMARCA I MORELL	

Ajuntament de Granollers